

а аз себе си отъ превеликій страхъ, като видѣхъ чашъ тѣхъ! Всички тѣ са братиѣ пакъ назадъ, и всинцима — Идана-предъ — влѣзсѣхъ и паднахъ предъ Іосифа на колѣнкъ.

§. 51. Идино краснодѣшїе.

Іосифъ имъ рече: Какъ дерзнахте такво зло да направите! Ида мѣ на това отговори: Мы никакъ не можемъ да са оправдимъ. Богъ ны мѣчи нынѣ за нѣкое старо наше беззаконїе. Всинцима смы твои ровеве. Не, то не быва, отговори Іосифъ, той които ми е откралъ чашъ тѣхъ, е мой ровъ; а вы дрѣги тѣ можете да са вратите при отца си.

Ида пристѣпи влизѣ, и начала да говори така: Дозволите ми, господине мой, ако намѣрвашъ благословно, и азъ слѣга твой, да кажѣхъ нѣщо! Первый пѣтъ като ны запѣта ты, отъ дѣ смы, чистосердечно ти исповѣдахмы: Мы смы сынове на единъ отецъ, единъ е останалъ оу дома си, а дрѣгїй го нѣма. Ты това поиска да ти доведемъ и най малкїй си оу дома останалый братъ. Нашъ сѣдоглавыи отецъ никакъ не щеше да пристане на тѣй. За едина когото мое то сѣрдце най много е любило, рече ны старецъ а, рекохте ми, чи дивый звѣръ го е распралъ; ако ми отведете ѿеще и тогози, когото азъ най много любѣхъ, то тога ще свалите вѣжъ тѣхъ ми главѣхъ съвезмѣрнѣхъ тѣхъ ми жалость въ гроба. За тѣй ако си отидимъ, Господине, оу дома безъ Кенїамїна: то добрыи нашъ отецъ треба да оумре отъ ташкѣ жалость. Азъ мѣ съмъ за тѣй дѣте са врекалъ; азъ съмъ прочее ровъ твой. Азъ не можѣхъ безъ него да са вратѣхъ оу дома, не можѣхъ да гледамъ злополѣчный си родитель отъ жалость горко да въздыхъ!

§. 52. Іосифъ изъаваса на вратѣа та си.

Тѣа красны Іудовы рѣчи чѣствително оуранихъ Іосифово то сѣрдце. И така заповѣда на слѣги тѣ да излѣзѣтъ отъ обиталище то, и додѣ течахъ слъзы тѣхъ по лице то мѣ, рече на вратѣа та си: Азъ съмъ Іосифъ, братъ вашъ! Живѣе ли вѣстиннѣхъ старый мой отецъ? Но вратѣа та мѣ не го възра-